

LEIJONHUFVUD, GUSTAF

**Parentation öfver kongl. maj:ts tro- tjenare,
capitain ... Magnus Ehrenpalm; hållen,
då dess adeliga sköldemärke, vid dess
begrafning i Christianstads kyrckia, den 9.
augusti 1776, sönderslogs, af ...**

Lund
1776

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

EHRENPA LM, M.

Sv. Samml.

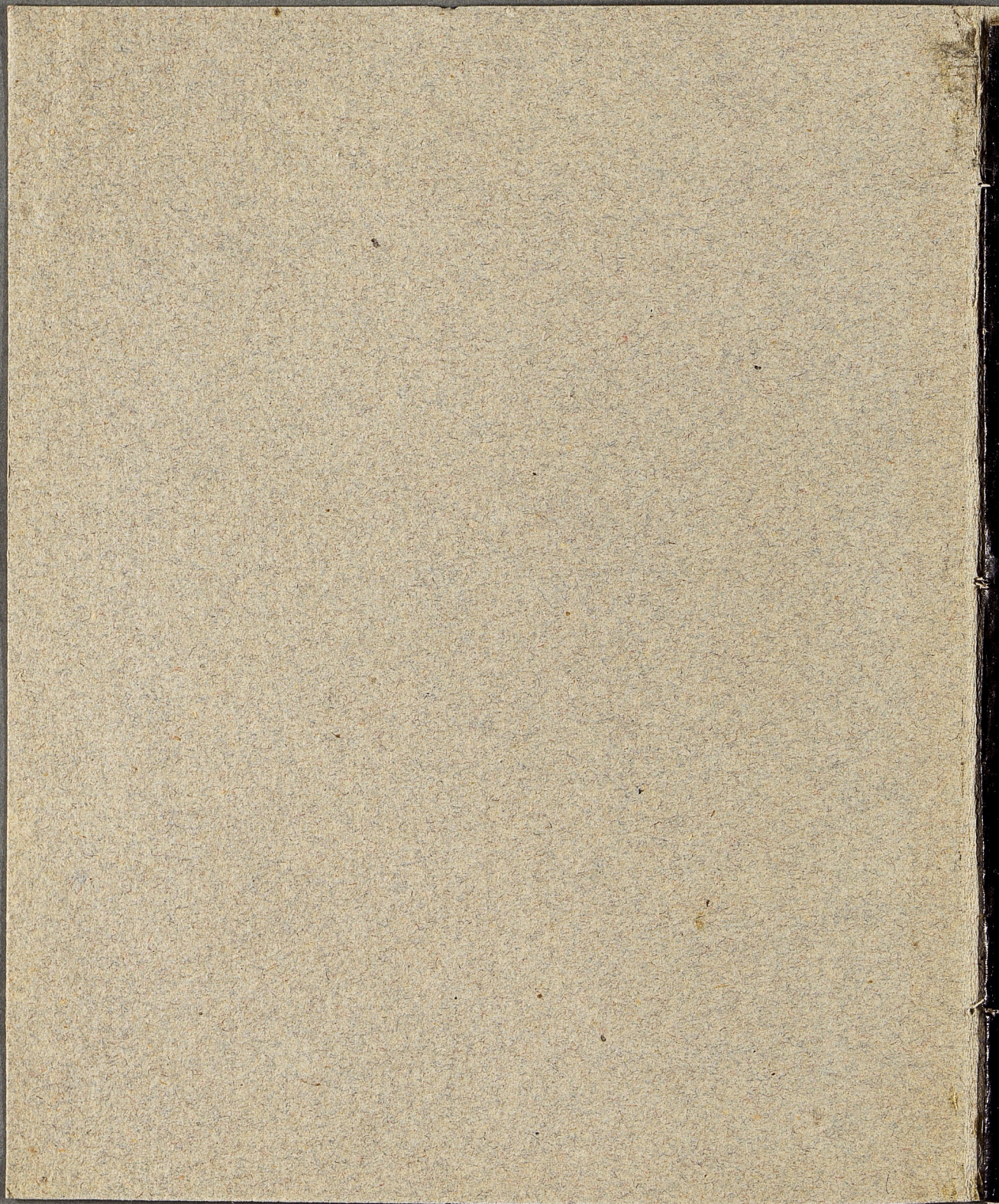
Bizgr.

Jv.

(Br.)

1700-1829

Biogr.
Sv.
(Bz.)

1700-1829

PARENTATION

öfver

Kongl. Maj:ts Tro-Tjenare, Capitain och Riddare

af

Kongl. Svärds-Orden,

VÅLBORNE HERR

MAGNUS EHRENPALM;

Hållen, då Dets Adelige Sköldemärke,

vid

Dets begrafning

i Christianstads Kyrckia, den 9. Augusti 1776,

SÖNDERSLOGS,

af

Capitaine, Högvalborne BARON,

HERR

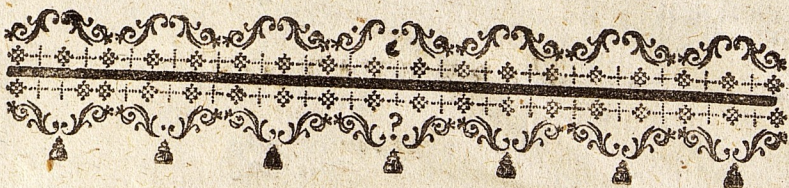
GUSTAF LEIJONHUFVUD.

LUND,

Tryckt hos Hof Camer. och Directeuren C. G. BEBLING

[1776]

At föreställa en människja, i sin död, begrå-
ten af kåra anhöriga, lörgd af förnuftiga
Vänner, saknad af alla dygdige och redligt sinnade,
det år ju at teckna en sådan människja, som vi
med skål kunne tro hafva rätteligen fullbördat ska-
pelsens affigt,

Det år ock, at på det ömaste röra de flåstes
hjertan, som bivista denna begrafning; ty det år, at
beskrifva för detta Capitaine och Riddaren af Kongl.
Maj:ts Svårds Orden Vålborne Herr MAGNUS
EHRENPALM.

Född inom denna Stadens vallar, och kånd
af detta samhälle, der måsta delen af des lefnad
framlupit, år det och denna samling, som kan skår-
skåda och dömma med största uplysning, huru o-
våldugt jag utförer mitt anförtrodda vårt, at i dag
tala vid hans graf.

Jag

Jag vill ej genom lån, om hvilka sanningen kunde misstänckas, at hafva råkat taga vilse, öka de förtjenster, som med minnet af vår döde pryda Hans Namn.

Händelser, som lyckan eller ödet tillskapar, behöfva ej hämtas ur deras gömmor, för att sammanfatta något värdigt, stort eller ovanligt.

När Christendom, Dygd och förvärfvade Kundskaper lemnas det högfåte, dem tillkommer, blir lätt, at finna öfverflöd af ämnen, som skola tolka Dets beröm.

Hans intråde i verlden, för 40. år sedan, den 22. sidstledne Junii, har haft den vanliga påföljden at en gång betala naturen den dryga skatt, som Han för fyra dagar sedan afbördade sig.

Han var genom födslen skilgd ifrån den största människjo flocken, ehuru icke född i de högre stånd, som i prunkande anor ofta råkna ett värdlöft arf af våder.

Dets salige Fader, hvars hår med heder grånat på Domsfåtet i denna Stad, och Dets Moder, som pryder sitt kön och stånd med årbarhet, sin ålderdom med munterhet, hafva lemnat Honom ett arf

af dygdiga fotspår at tråda uti, som öfvergår alla titlar.

Deffa omtänkta Föräldrar hafva, utom egna exempel, haft sin sons goda böjelser til hjelp för en lätt upfostran.

Hjertat, i barna åren bögd, at begripa och | tro, den nödvändighet och förmån, Religionen innefattar, har städse derföre bibehållit en oskrymtad aktning, så at Han härigenom varit rar i våra tider.

Vi hafve i detta Tempel varit åsyna vitnen, huru Han i ödmjukhet nedkastat sig för all tings höga Uphofsman, och med knäböjande yttrat en ifrig andagt.

Denna utvärtes Gudstjensten har han öfvat, hvarken för at söka världenes ros, eller at undvika Dets förtal, då dets vanskelige omdömmen ej löna den ringaste möda.

Hans samtal hade ofta det Högsta Väsendet till föremål, och intygade både om Dets grundade kundskaper och öfvertygelse i Gudalåran, Dets vördnad och undergitvenhet för en Alsmågtig varelse, samt Dets erkänsla af egen svaghet och intet i denna jemnförelse.

Deffa

Deffa ljus i förståndet hafva hos Honom verkat sådana gerningars utöfning, som bevisa, at Gudsfrugtan är nyttig till all ting.

Der är dygden ren och trofast, der detta är dess början.

Hon kan icke eller saknas i ett hjerta, som nyttjar Guds ord till vågvifare och samvetet till följeslagare.

Så har vår kullslagne Vandringsman fullbordat loppet, och kan aldrig mista den lön, som är honom i dödsstunden tilfallen.

De dygder, som i synnerhet affkilra vår Salige Döde, hafva varit ståndaktighet och uprictighet i vänskap, ömhet och medlidande om sjuka och uslingar, sanfärdighet ock årbarhet i tal, anständighet i feder, munterhet i umgänge, redlighet och drift i alla syftor.

Flere kunde väl ännu til namnet upräknas, men de äro alla at anse, såsom smärre länckar af en ock samma kädja, mindre synbare vid första åskådandet, men lika så oumgångelige som de större till dess bestånd.

Om

Om brister som ej fällan bero af kroppens byggnad, oro från människliga svagheten skilgaktige, vore det beröm af svagare värde, at han stundom dempat sådane med ett arbete, som rubbat dets invertero, hellre, än at deras utbrott skulle åstadkomma andras oro.

Sedan jag nu på dygdevågen följt Honom Dets vandring igenom til det honom förelagda målet, återstår, att igenfinna det öfriga, som beredt Honom de framsteg Han gjort på årans ban.

Han var i största förbindelse hos en Mild försyn, som vid utdelandet af snillegåfvor gjort dets lott ömnog.

Det erkände Han ock värdigt, då han sedan genom Studier och eftertanka odlade dem, til det nyttiga ändamål, som Han sedan upfylt.

Hågen att låra biträdd af en lycklig förmögenhet, har, vid Carolinska Högskolan i Lund, lagt den grundval, hvarpå Han sluteligen uprest den byggnad af hederstjenst, namn och teckn, som lyckan allena fällan är mågtig at upföra.

Vid 19. års ålder började Han vända all sin möda och arbete til den angelägna del af Krigs vetenska-

tenskapen, som ej mindre innefattar, än konsten at bygga, förstöra och försvara befästade orter.

Vidden af denna kundskap har han öfverfarit, med den upmärcksamhet, at Han samlat alla de insickter, som gagna, zira, men ockfå tillhöra en fullkomlig Officer i detta ämne.

Han har ej frucktlöst behöft göra sig skickelig; ty utöfning och verckställighet af sin vetenskap var honom årligen anbefald, och en stor del af de värn, som skola befrämja denna Stadens säkerhet, emot uppenbara fienders försök, har varit Hans upsickt anförtrodd, ifrån början af deras tillskapning.

Så länge de stå, tolka de sin författares ära, och skola, til våra senaste efterkomlingar, bära med mera säkerhet härom intyg, än jag, som vågat ågaga mig, at här, som et talande vittne, utsprida Dets berömvärda gjerningar.

Vid den period, under Dets tjänstetid, då ett mattande krig fyllofatte Svåniska Krigsmagten på Tysk Bottn, ansåg Han sig ej värdigt, at förfumma det tillfälle, som borde öka hans erfarenhet med den tjenst, i sålt förefaller.

Genast

Genast som Officer vid Fortification beordrad, at bestrida flere en sådan Post åtföljande besvärliga lyslor, händer omsider, at Han ej förr lemnat en ort, den Han med flere var utledd, at til beqvåmlighet och säkerhet förbättra, ån Han med besättningen måste dela det gemensamma öde, at blifva Preussiska krigsfångar.

Demmin och den 18. Januarii 1759. år den punkt, der det, som hörde til hans handläggning af krigets utförande, uphörde, och följderna, af ett treårigt fångenskap, hafva varit de vanliga: at stångas ifrån förtjensters insamlande, och minska de tillgångar, som lyckan til en nödtorftig bergning beskärt.

Omtänkt, at vara en nyttig Medborgare i ett älskat fosterland, samt försåkrad, at ett oblidt öde ej skulle, alla tider, sträcka sitt herravälde öfver Hans frihet, använde Han ej i fåfånga sina många lediga stunder.

Det åro de, som fullkommat den brist Han ånnu kände i sina kundskaper; ty det år under den hvilan, som Hans flit fördubblades, at, genom
 låfande

låfande och ritande både skingra ledsnaden af sitt tvång, och at med fördel bota tidens förlust.

Han har sedermera alltid ansetts detta, såsom ett tidevarf af sitt lif, då upfyllandet af Dets plickt emot Fäderneslandet tagit sin rätta början.

Alla födas icke med egeniskaper, at på enahanda sätt gagna det allmänna.

De bidraga med Kroppens styrcka til ett Rikes bestånd och vålmåga, som med svettiga händer ur jordens sköte hämta och bereda de ämnen, som göra lifvet tillika möjligt och angenämt.

Andras djupfinniga eiertanckar bevisa, hvad Siälens styrcka förmår genom kloka uträkningar, som ej allenast ofta bevara ett Land, utan äfven stundom utvidga dets gränstör.

Hvar och en af desse, som, i sitt kall, arbetar, at updrifva sitt pund, til den nyttigaste fullkomlighet, samlar sig en billig rätt till lika heder och hög aktning.

Den olika beqvåmlighet, som olikheten af Ämbeten i en Stat åtföljer, blir ingen ordfak, at dömma mindre benågit om den, som, i ett beqvämt arbetsrum, fömnlöst offerar sin tid, och derigenom

Kropp och Sinnes krafter, til det allmännas-tienst, ån den, som, under öppen himmel, på hälfans be-kostnad och lifvets faror, uppfyller sina skyldigheter.

Bägge åro loford värde: och de hafva kanske ej utvalt skiljaktiga vägar, för at träffas vid samma mål: *Allmänt Bäste*, af annan anledning, ån at ej hindra hvarandra, eller efter uttröande, af hvad lefnads sätt närmast öfverens stämt med naturlig drift och böjelse.

Erfarenheten visar dageligen prof af stora gerningar, til våga bragte af Snillen, som i sitt fria val vetat at lyda den kallelse, hvartil Naturen dem åmnat.

Arbete ock Konst uträtta väl ofta mycket: Skilgde ifrå en vis medfödd tillämpning, vinna de dock aldrig den högd, som, i förening med detta, danat de fullkomligaste människor.

Kunnig om dessa sanningar, och, genom säker kännedom af sig sjelf, öfvertygad om sin lust för det Mathematiska Studium, har vår Salig Döde, då ingen ting hindrade honom, at följa detta sitt tycke, valdt den tienste-vågen, hvars rätta grund härigenom lägges.

I sin tjenstgöring har Han försökt bågge de omständigheter, at inne med beqvåmlighet, och ute med besvårlighet sköta sitt ämbete, hvars natur är, at lika mycket kunna ystosätta.

Med det nyttiga til föremål, har således Theorie och Practique delat Hans stunder, emellan blandade tidsfördrif.

Förfaren i krigets plågor, och under fredslugnet trågit och dageligen nyttjad vid det försvarverck, som kringgifver dessa boningar, åger Han dubbla förtienster til Fäderneslandets tacksamhet.

Han har med vanliga steg framgått till den heders graden, i hvilcken döden mött Honom, och slutat Hans dag, förr, ån aftonen infallit.

Såttet, hvarpå Han utfört, för 4. år tillbaka, den särskilta commission, at beskrifva det då kallade upror innom denna Stadens portar, som sådes hota med de bistrafte åfventyr, vittnar om Hans skickelighet i hemliga förrättningar, fastån utom gränsten af Dets ämbets göromål.

Bestörtning och håpenhet, som gjorde de tvivelaktigaste, om Hans upricktighet, vilrådige, vid afhörandet af dets berättelse, hafva aldrig varit med

starkare drag bildade, der faran (svåfvat ögonfkenli-
gen öfver hufvudet.

Förfynen vände detta verk til en fällare utgång,
ån man af en otydlig början, kunnat spå, och detta,
som gaf agget, fjelfsvåldet, egennyttan och mång-
våldet ett dödeligt banesår, var första acten i den
Regerings förändring, som sedan i Hufvudstaden
lyckligen fulländades.

Den del, vår Salig Döde häruti tagit, belöntes
med Capitains fullmagt, Riddare orden och Adel-
skap.

Denna tredubbla Nåd, som haft erkånsla, be-
löning och upmuntran til driffjåder, har bekrönt den
trohet och nit, hvarmed afledne Herr Capitaine och
Riddaren EHRENPALM varit Konung och Land
genom sin tjenst tilgifven.

Om ej en inre kånsla af samvetets lugn, vore
nog betalning, för dygdiga gerningar, vore denna
Nåd, såsom en belöning, at framvisa, ej af skryt,
utan som ett ojäfaktigt vittne.

Det, som gör, at denna krets, med ömna sin-
nes rörelser, beklagar Dets bortgång, år det intryck
Dets saknad lemnar, då blodsbandet och vänskapen
finna en fast förenings knut upplöst. Fn

En öfver grafven lutande Moder, ur hvilckens parrande hand Dets ålderdoms Staf år borttryckt, känner med blödande hjerta sin mistning, som år så mycket betydligare, som han synes båda Henne; at snart stupa.

En desto försicktigare vandring, som Han år farligere, kan dock til en del förekomma de fölger detta dödsfall kunde medföra.

Syskon, som tycka sig förlorat mera än en Broder, behöfva ingen förespråkare, at tolka deras sorg.

Den år så liflig, at han, genom tårefulla ögon, utropar den bittra sveda hjertat lider.

Vande, at ibland oss höra den röst, som nu tyfntat i mullen, och i våra glada samqvårn se dett anlete, som här antagit dödståckelfet, kunne vi ej påminna oss desse förlorade tilfällen, utan at känna oss högeligén bevekte.

Under ett långt och pinsamt lidande har Han redeliga kämpat, och behållit den tro, at Hans ståndackthet til åndan skulle förkaffa Honom lifvens krona.

Dess plågor, som dageligen öktes, förfåkrade, at sjukdomen var dödlig.

Förlossningen nalkades omsider, förbittida, i anseende til Dess lefnadsår, förfent, i anseende til Dess långa och hårda strid under dödsarbetet.

Vi öfverlämne nu detta stoft, at i jordenes armar börja en hvila, som intet, utom domsbafunens ljud kan förstöra; och tröste oss deraf, att dess minne är älskat, och Dess namn lefver i åra.

Både den Förste och sidste af EHRENPALMSKA namnet, har det knapt uptindrat bland svånske Riddersmän, förr än det åter flocknat.

Jag går ej, at upöka rötterna, i deras aflägsnare lågen, til en Stam, som så hastigt förvisnat, utan at hvarken krona eller grenar prydt Dess växt.

Sido Slågtingar få för efterverlden visa Honom i sina åttelångder, då, i Hans död, Dess Adelige Namn uphörer; samt Dess Sköld och Banér, efter antägen plågsed, genom detta fall, i stycken förkrossas.

www.books2ebooks.eu